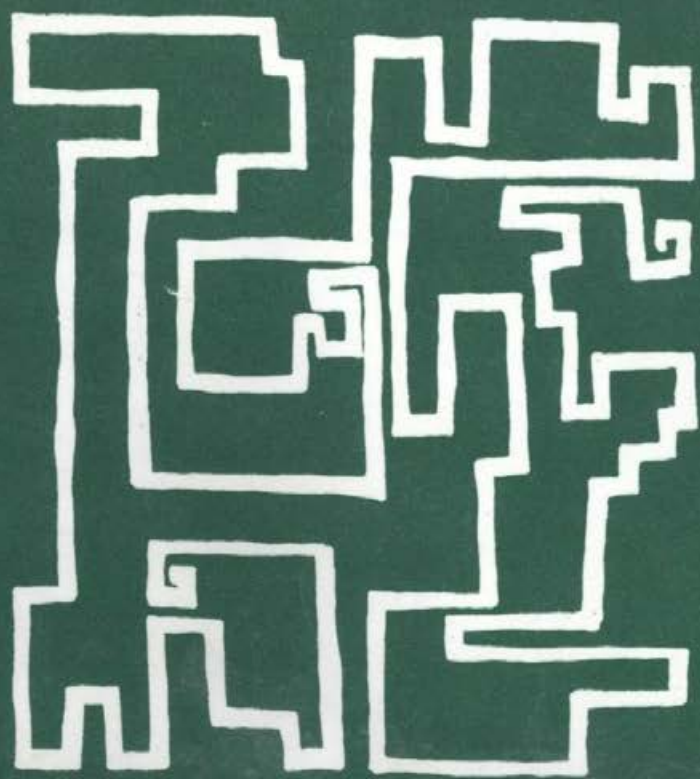

IZVIR

glasilo sgš
»veno pilon«
ajdovščina

V svoji črnogledi mladosti pravimo: "Nekoč bo moralo vse umreti. Vse rastline, tudi travne bilke; vse živali, tudi človek; morje in kopno, celo naša Zemlja."

Sprašujemo se, ali je naše življenje zgrešeno. Toda kljub vsemu se nam zdi, da (tudi če ne bo več sledu o človeku) mora za človekom nekaj ostati.

Včasih se ti zdi trenutek popoln in večn. Tako kot trenutek se mora v vesolju ohranjati naša misel in vera v lepo.

In samo, če tako mislimo, imamo veselje graditi in odkrivati vedno nove stvari. Iskanja so tudi smisel naše mladosti.

Nočemo se strinjati s tistim, kar nam je ponujeno. Prepričati se moramo, če je to res tisto najboljše in edino.

Zato dosti sprašujemo, raziskujemo in kritiziramo.

Bodimo mladi in ustvarjalni!

Inna Vrabeč

Kje je naša kultura: v glavi

ali v „riti“ ?

Kaj želi gledati naša publika ali, bolje rečeno, čreda podivjane živine, ki jo pastirji nasilno privedejo v stajo?

Nekaj logičnega ali kritičnega? - Ne, to je nerazumljivo, nezanimivo, dolgočasno, to je samo kričanje in zvijanje, skratka, izguba časa. Večina zeha, se preteguje, klepeta, razpravlja o novi obleki, prisluškuje pogovorom tovarišev in tovarišic, nekateri celo mislijo, da so na nogometni tekmi in vztrajno žvižgajo in žvečijo Smoki in Čips, da o tistih, ki se strastno objemajo v kotih dvorane, sploh ne govorim. Največ dela imajo seveda tovariši, ki morajo krotiti to grozno - neukročeno "mladino". Center dogajanja je v dvorani in ne na odru.

Ste se že kdaj vprašali, kaj občuti igralec ali predavatelj na odru, ko vsa dvorana klepeta in ropota? - Seveda ne, to ni vaš problem. Ampak vseeno vam bom opisala svoje občutke. V vsakem primeru so klavrni. Na nastop se pripravljajš ure in ure. Cele dneve "vistiš" z delovno ekipo v dvorani in stokrat in stokrat obdelaš tekst - in kakšen je rezultat?

Ko stopiš na oder in govoriš stenam, te v srcu stisne in šele takrat se vprašaš: "Zakaj? ... Zakaj ves ta trud?" Samo ena stvar nas še vzpodbuja k nadaljnjemu delu in sicer, da delamo samo zase in ne za publiko. Ta naš odnos smo nazorno prikazali v proslavi za 29. november. Sigurno ste konec prespali, zato vam bom povedala, v čem je bistvo. Priklonili smo se s hrbti obrnjenimi k občinstvu. S tem smo razburili duhove vseh tistih, ki so ostali budni. Ker pa teh ni bilo veliko, se je razburjenje med učenci hitro poglelo. Z učitelji je bilo malo teže - toda čas zaceli vse rane.

Čeprav vem, da se že na smrt dolgočasite ob branju tega sestavka, se bom dotaknila še ene zelo boleče teme - kulturnega dneva. Najprej vas moram spomniti, kaj je 8. februar, ker večina na naši šoli tega sploh ne ve. To je slovenski kulturni dan. Ta dan ni namenjen le spominu na Franceta Prešerna, temveč je to dan, ko naj bi vsak pokazal svojo srčno kulturo. In kdor je slučajno sledil razrednim prispevkom za kulturni dan, lahko mirno ugotovi, da je naša kultura na psu - samo še za rep se ga drži ali bolje povedano, z nosom že riže po tleh. Najbolj žalostno pa je to, da so bile večini učencev najbolj všeč ravno tiste predstave, ki so bile le kopije že starih izrabljenih štosov še iz časov naših babic ali pa celo Marije Terezije. Vsaj toliko bi se lahko potrudili, da bi priredili tekst času primerno. Sedaj se ne bom spuščala v vsebino posameznih proslav, temveč v naš odnos do kulture, ki je v vsakem primeru zelo slab. Sploh veste, kaj pomeni biti kulturni in kaj je umetnost? Ste se že kdaj vprašali, kaj nosi v sebi umetnost?, In ste se že kdaj ustavili pred umetniško sliko in poskusili začutiti umetnikovo občutje? Saj vem, to se vam zdi neumno in brezvezno. Raje sedite v Kavarni in pijete pivo ali pa zvečer gledate porno filme, ki nudijo le telesne užitke.

Če se sedaj vrnemo k prvotnemu vprašanju: "Kaj vas "dragi gledalci" ali bolje povedano - glodalci - pravzaprav zanima?" - Seveda bo večina odgovorila: "Nič," kar je na žalost tudi edina resnica.

Nekatere bi mogoče zanimalo kaj lahkotnega, smešnega in enoplastnega. Lenobe! Samo "zjala" nosite prodajat v dvorano, namesto, da bi ob proslavi še malo razmišljali in poskušali doumeti njeno glcblje bistvo.

Dovolj sem vas morila s predstavami, upam, da ste se vsaj malo zamislili nad svojim odncsom do umetnosti.

Druga stvar, ki tiče prav tako nas vse, pa je odnos do predavanj. Prvo, kar si morate za vedno zapomniti, je to, da predavanja niso zato, da nam odpadejo šolske ure in tudi zato ne, da na njih nadomestite nočno spanje. Predavanja so zato, da razširite svoje znanje. Pritoževali ste se nad predavanji o marksizmu, samoupravljanju in podobno, zato smo pripravili predavanje o zgodovini Rock glasbe. Se še spominjate ali ste predavanje sladko prespali? Za osvežitev spomina: bilo je v kino-dvorani ob praznovanju 8. februarja.

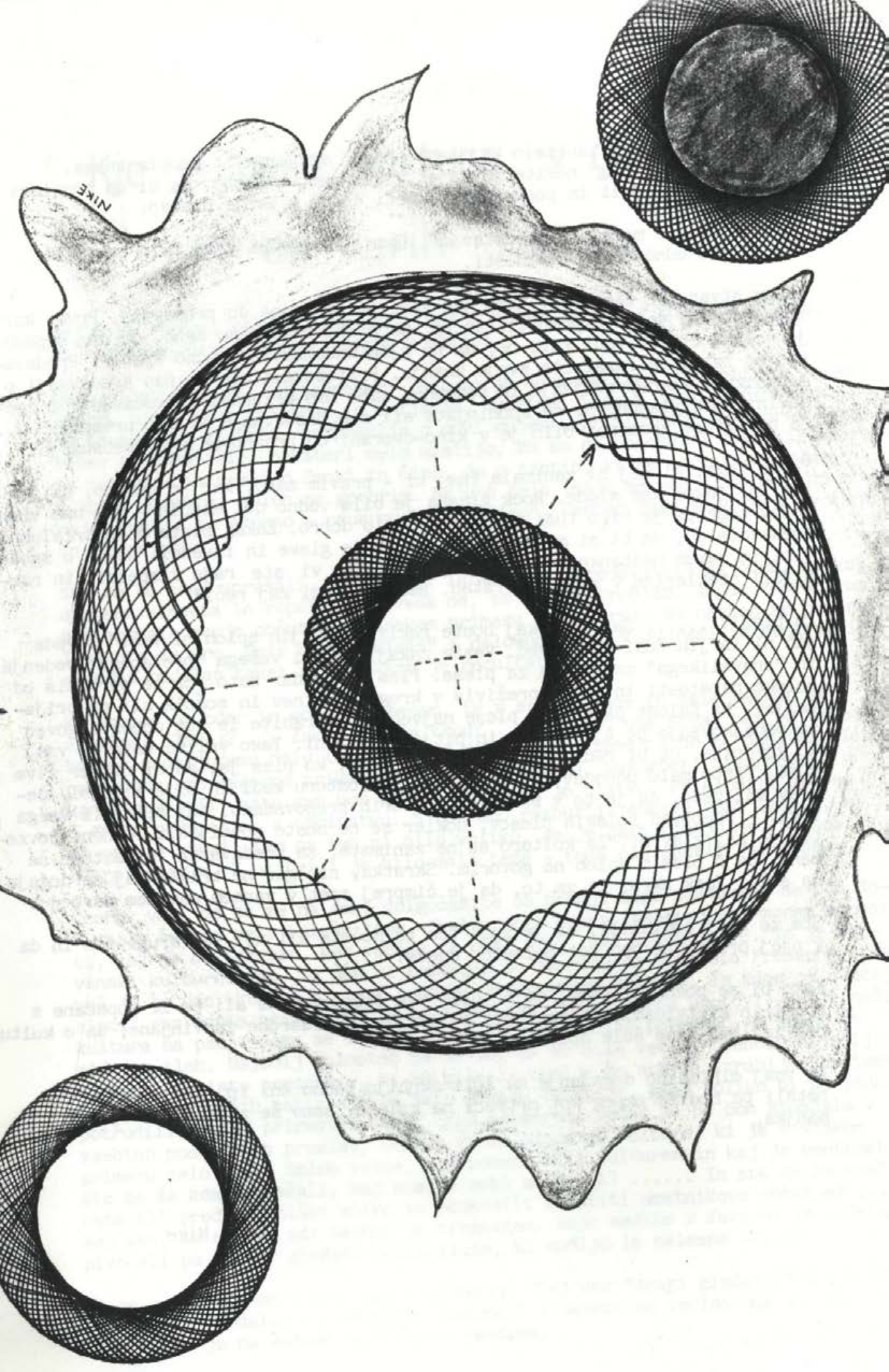
To je tema, ki naj bi zanimala (naj bi - pravim zato, ker je očitno, da z vami ni tako) vse mlade. Rock glasba je bila vedno del mladih - del nas vseh, poleg tega pa je bilo tudi predavanje zelo dobro. Zakaj niste malo prisluhnili predavatelju, da bi si malo razjasnili svoje glave in izvedeli nekaj o zgodovini in samem nastanku Rock glasbe? Ne, vi ste raje klepetali in razbijali steklenice v zadnjih vrstah. Res lepo, nikaj reči!

In plesi? Saj vem, kaj boste rekli: "Saj jih sploh ni več!" Seveda jih ni in jih tudi ne bo več. Veste zakaj? Zaradi vašega "prelepega" vedenja in "prevelikega" zanimanja za plese. Ples je vendar zato, da se sprostiš od šolske napetosti in večer preživiš v krogu sošolcev in sošolk ali pa prijateljev. Na žalost pa šolske plese največkrat izrabite le kot dober izgovor za pohajkovanje po Ajdovščini in pitje v Kavarni. Tako velika usta so vas, ko govorite, da bi radi imeli v četrtek ples, ko ples je, pa ni nikjer žive duše. Tisto malo učencev, ki pride, pa v prostoru kadi in pije alkohol, čeprav vsi vedo, da je to v šolskih prstorih prepovedano. Kaj sledi iz vsega tega? - Prepoved šolskih plesov, dokler se ne boste poboljšali. Končni povzetek je kaj klavrn: "Za kulturo se ne zanimate, za predavanja in nastope še manj, da o plesih sploh ne govorim. Skratka, nikogar ne briga, kaj se dogaja na šoli. Vsak skrbi le za to, da je čimprej spet v varnem maminem naročju.

Ste že kdaj pomislili, da je šola (če to hočete ali ne) vaš drugi dom in da v njej preživite več kot polovico dneva?

Kako bi se počutili doma, če bi bile vse stene prazne ali pa le popacane s srčki in kletvicami, vsa stikala polomljena, garderobe zasvinjane, da o kulturnem izgledu naše šole sploh ne govorim?

Za vsaj minimalno dogajanje na šoli skrbijo vedno eni in isti ljudje, vsi ostali pa hodite okrog kot mrtveci na kolesu, samo še svetniški sij vam manjka.

NIKE

Kako mladina praznuje

Preživeli smo teden prvomajskih počitnic. Mladina je čisto pozabila na delo in se je posvetila samo zabavi.

V četrtek in petek so bili mladinci v veselem pričakovanju. Vzdušje v kavarni in stolpu je bilo napeto. Glave so se tiščale skupaj in načrtovale pomembne stvari. Preračunati je bilo namreč treba število oseb na žuru in temu primerno število litrov vina in krepkejše pijače. No, če je na koncu ostalo kaj denarja, se je nakupilo še kaj hrane.

Ajdovski mladinci so se odpravljali na razne konce Vipavske doline. Večina se jih je odpravila na Čaven. Nekateri so se ustrašili slabega vremena in so pripesčili samo do Žabelj, Križa in drugih okoliških krajev. Tisti s pomanjkljivo organizacijo so lahko dva dni praznika preplesali v Vipavskem Križu, kjer so znova odprli sezono. Prisotni so bili priča temu, da je vse ostalo po starem, razen tega, da je tu vedno več otrok. Več o tem poroča Miran F., naš stalni dopisnik iz Križa.

Na predvečer 1. maja je v vsakem zaselku gorel tradicionalni, praznični kres. Za kresove so poskrbeli zelo mlajši in srednje starejši občani in se ob njih na svoj način zabavali. Mladina pač v tem še ne (ali več ne) vidi čara.

V nedeljo in ponedeljek je bila Ajdovščina prazna kot zapuščeno mesto. Počasi pa je vendarle prihajala mladina. V jutranjem soncu se je zbirala pred kavarno vsa polomljena, neprespana in polna novih vtisov.

Žur je končan, sedaj so ostali le še lepi spomini in boleča glava.

Praznik je torej šel mimo. Sedaj se bo treba malo naspati, spočiti. Če bo šola poskušala onemogočiti okrevanje, se ji bo treba upreti z vsemi mogočimi zahrbtnimi sredstvi.

Potrditi je treba tudi na novo sklenjene ljubezni in okrepiti krokarska prijateljstva.

Skratka - mladino čaka še dosti dela.

I. Vrabec

Začela sezona plesov v Križu

30. aprila se je v Vipavskem Križu začela sezona plesov. Nastopil je ansambel Martin Krpan. Naslednji dan pa smo lahko poslušali koncert skupine Šank rock. Opaziti je bilo nekaj novosti. Opozoril bi predvsem na urejene WC ter boljše zavarovan pristop k grajskemu obzidju. Novost pa je seveda tudi to, da so plesi letos ob sobotah. V soboto so bili organizatorji najbrž malce razočarani zaradi obiska, vendar jih v nedeljo obiskovalci niso pustili na cedilu - grad je bil namreč nabito poln.

DISCO ŽGAVEC POD PRIČAKOVANJI

Ta dva večera (30.4. in 1.5.) smo lahko bili nezadovoljni z discom med pavzami. Disco Žgavec je kljub svojemu slovesu razočaral. K temu je gotovo pripomoglo slabo ozvočenje, zelo malo pa je bilo tudi raznih svetlobnih efektov. Čeprav moramo priznati, da se Žgavec izredno dobro spozna na glasbo, je vtis, ki ga je zapustil, vendarle pod pričakovanji. V nedeljo je bil disco vseeno nekoliko boljši, predvsem glede svetlobnih efektov. Upajmo, da bo v prihodnje boljše. Obstaja pa tudi možnost, da v Križu najdejo novega disc-jockeya.

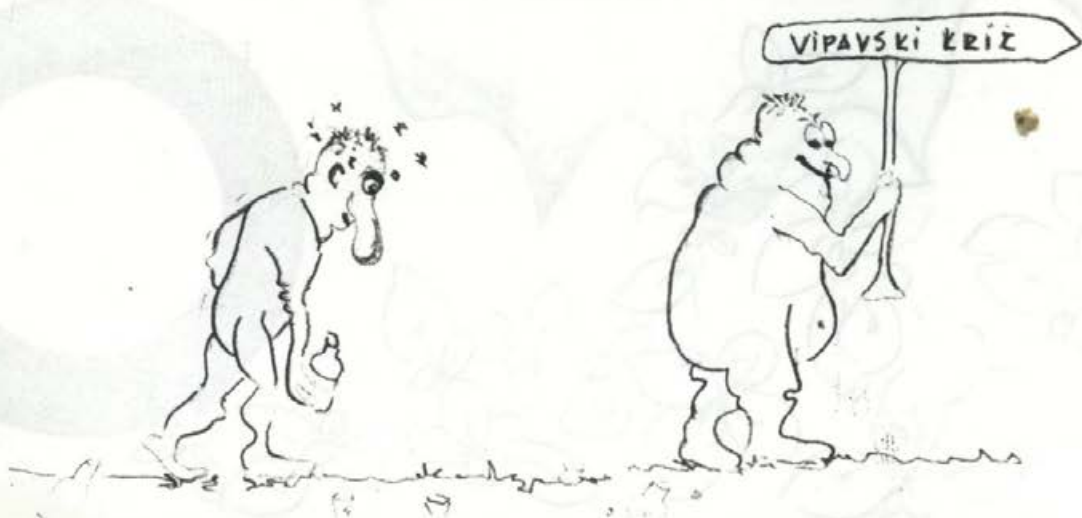
DOBER NASTOP MARTINA KRPA IN ŠANK ROCKA

Obe skupini, ki sta nastopili - Martin Krpan in Šank rock, sta dokaj kvalitetni in že dalj časa uveljavljeni na slovenski glasbeni sceni. Oboji so igrali skladbe z zadnje plošče in dodali še nekaj tujih, kot so Cocain, Smoke on the water, Is this love, itd. Jeseni oba ansambla načrtujeta izdajo nove plošče in kasete, kar bo gotovo dobra popestritev njihovih nastopov.

Nekoliko so me presenetili člani Martina Krpana, saj so bili tokrat trezni do konca nastopa.

Za konec naj še napišem, da ste vsi, ki ste bili ta dva dni doma, zamudili dva dneva dobre glasbe. To napako pa lahko popravite, saj se sezona v Križu nadaljuje.

Miran Fučka 3.NMT

Na sončni (?) strani rimskega obzidja

Nekje na sredi poti med Postojno in Novo Gorico leži Ajdovščina, ki se ponša z obzidjem iz rimske dobe in ta Ajdovščina slavi v majskih dneh svoj občinski praznik.

Še pred mesecem prazna korita so dobila svoje cvetje, ki si je do glavnega žura v soboto 7. in nedeljo 8.5. komaj opomoglo. Poleg tega pa so tudi pločniki dobili svojo pravo podobo potem, ko se še pred tednom dni ni prav vedelo, ali so bili narejeni za ljudi ali za ribe.

Ajdovščina je cvetela v vsej svoji lepoti in slavila svoj praznik. Prodajalci so si za stojnicami meli roke, gostinci s hrano in pijačo so gostili neusahljivo množico ljudi. Če ste s pijačo počakali prav do Zdravljice, vam je potem bolj teknilo.

Glasba je donela, dokler se pač glasbeniki niso odločili, da so nam dali dovolj za tista "dva dinarja" vstopnine. Letos oblačno nebo ni skrbelo za preveč žejne, pač pa je za preveč željne skrbelo dno denarnice.

Če ste ostali dalj časa in se vam je oglasil želodec, ste morali dobro premisliti, kaj bi dali v usta, saj se ob takih praznikih proda marsikaj.

Tisti pa, ki ste ostali do jutra, ste videli kako cvete Ajdovščina po svojem prazniku: na stotine lončkov, krožnikov z gorčico, razbitih steklenic in pomendranih rožic. Še dobro, da je vse ostalo skrito v senci rimskega obzidja.

Miha Korajžni

DOSP 88 – Godovič levo

Razkrila se nam je v topli sončni svetlobi. Idrija je dežela zase. Svet v svetu. Skrita je za številnimi griči in grički, v sanjski pokrajini. Nekje proč od ostalega sveta.

Takoj, ko smo se "skištali" iz avtobusa, so nas napadli z bedži. Pripeli naj bi si jih in tako tudi na zunaj kazali, da pripadamo tej brezglavi množici srednješolcev. Tudi hosteso so nam podtaknili. S tablo SGNŠ "Veno Pilon" Ajdovščina je korakala pred nami in mi za njo po Idriji. Razstavljali so nas kot živali pred zakolom.

Pred šolo je neka mularija vrtela disko glasbo in par frajl je prodajalo sendviče in sokove. Tudi krožek OZN je imel tam svojo stojnico. Sploh pa so nam transparenti na ulicah in odlikovanja v izložbi marketa dali vedeti, da se tu nekaj dogaja.

Naša četvorica profesorjev je odhitela pozdravljat poznane profesorje, mi pa svoje prijatelje. Simon, ki hodi v Idrijo v šolo, nam je razkazal znamenitosti Idrije. Od zunaj smo si ogledali dve slaščičarni, se razjezili pred zaprtim barom in končno zavili v kavarno. Kavarna je v Idriji v isti stavbi kot občina. No, saj tudi v Ajdovščini ni občinska stavba daleč od kavarne. Slavnostni začetek z godbo na pihala, fanfarami in podobnim smo tako prešpricali ob špricu v kavarni.

Med "delavnim" dopoldnevom so šahisti, diskutanti, literati, strelci, glasbeniki, likovniki, košarkaši, tekači, pokazali, kaj znajo.

Miza v sobi, kjer smo se zbrali literati, res ni bila okrogla. Mogoče zato vodji ni uspelo sprožiti pogovorov. Mladi pa nismo spustili priložnosti, ki se nam je pcnudila ob tem srečanju. Z Barbaro, članico uredniškega odbora tolminskega glasila sva klepetali kot dve stari teti in se pritoževali nad koncepti in tehniko glasil. Padla je tudi beseda, dve o Marku Kravosu, zamejskem pesniku, ki sva ga obe "preštudirali". Barbara je za svojo literarno nalogo o njegovi poeziji potegnila najvišjo oceno - 9.

Na naši okrogli mizi so nam tri dijakinje prebrale najboljša literarna dela in tako smo lahko zaznali nove smeri in nove probleme, o katerih pišejo mladi.

Tekmovanja so končevala, točke so se sproti pisale na tablo pri informativnem centru, mi pa smo se iskali po Idriji.

Prva znana oseba, ki sem jo srečala, je bil Primož. Ne!!! Za roko je držal nekaj, kar je bilo podobno puncu, pa še blond povrhu. Saj je bila samo Metka. Tako je, če dekleta ne zdržijo brez letalcev.

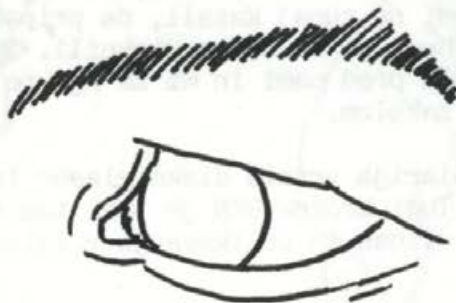
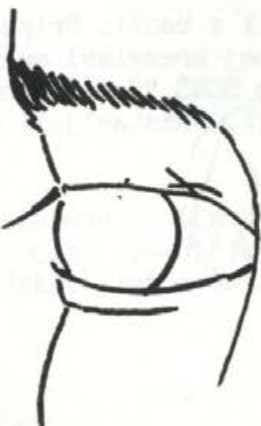
S solzo v koticu očesa in z mislijo na samomor mi je razodel, da je grozno slabo streljal. Niso pač vsi fantje za vse.

Malo bolje sta bila razpoložena Bojan in Ditka, ki sta zaradi spletk konkurence zamudila štart. Najlažje se je pač znebiti favoritov tako, da jim daš napačne informacije.

Skratka, na tekmovanju smo dali vse od sebe, še posebno zaradi vas, sotrpini, ki ste imeli tisto soboto pouk. Literati, šahisti in dekleta na krosu so pristali na 4. mestu, skupna uvrstitev pa je osma.

V Idriji sem se naučila še dvoje: če stopaš za Tolmin, ne prideš v Ajdovščino in da se Idrijci štejejo k Primorcem.

Govorijo pa tam gor tudi super!

Irena Vrabc

Obrambni dan Treba se je braniti pred...

Živimo v času velikih sprememb. Pri nas v Jugoslaviji je tako, da vsako spremembo vnaprej hvalimo in ko ne uspe, kritiziramo.

Vedno je bilo pomembno, v katero smer piha veter!

Tudi na SGNS so se odločili za spremembo. Obrambni dan so prestavili iz narave v šolsko okolje.

Vzroki nam niso znani, domnevamo pa, da je vmes tudi steklina.

Torej, namesto na tradicionalnem orientacijskim pohodu, smo se učili "briniti se" na šoli.

Nekaj razredov je imelo veliko čast oditi celo na strelišče, kjer so fantje dokazali svojo moškost; dekleta pa so s pomočjo državljske zavesti premagale svojo plahost in tako v zagonu streljale.

Ostali smo najprej poslušali predavanje komandirja postaje milice. Če si si govor iz statističnih števil prevedel v naš jezik, si ugotovil, da že veš, da je pri nas res nekaj neuravnovešenih družbeno problematičnih oseb - znamenitih ajdovskih pijančkov, ki vzpostavljajo po kavarni verbalni delikt. Prav tako si se spomnil, da je nekaj mulcev, ki "palijo" denar in da je dosti gluhih frajerjev na motorjih.

Ogledali smo si tudi ubogljivost treh kužijev. Razvila se je vsesplošna debata, kateri kuža je najlepši in sploh kakšnega psa bi kdo imel.

Pomislili smo, da je človek pravzaprav žival in da se je že Rimljanom zdelo lušno gledati spopad med živalmi.

Ura je bila tam okrog 9.30. Želodčki so že nestrpno krulili, vendar so nam namesto malice ponudili predavanje medobčinskega sekretarja ZK, tovariša Bačarja. Žal globjega bistva njegovega predavanja na dan, namenjen obrambi, nismo razumeli.

Mogoče pa je stvar v tem, da se moramo braniti tudi pred našim gospodarskim in političnim sistemom.

Gasilci so nas navdušili z različnimi vrstami gašenja, vendar nas na žalost niso naučili, kako na nov način špricati pouk.

Zaključim lahko, da je sprememba obrambnega dne sprememba na bolje. Končali smo ga namreč prej in manj spehani, kot bi ga po starem.

Irena Vrabc

25. maj po naše

Začelo se je ob poldevetih namesto ob osmih. Začelo se je tragično. Izgubljena je bila lista s kandidati za bodoče mladinsko predsedstvo (pasiv je tu uporabljen zato, ker krivca ni, oziroma je krivda kolektivna). No, lista ni bila izgubljena, ker je prej sploh ni bilo. Kandidati so bili napisani samo na plakatu, ki je dva tedna polagoma in po kosih izginjal s stene. Pravzaprav je bila stvar ob 8.15 kar komična: delegati so čakali, predsednica pa na robu joka in brez črno - na - belem napisanih kandidatov. Zadevo je rešilo nekaj pametnih glav, ki so se počasi spomnile večino vroče - iskanih imen. Nato ZA in PROTI in rojeno je bilo novo predsedstvo: predsednik Simon Vidmar s tajnico Milko Furlan in finančnim ministrom Milošem Popovičem. Mentoriral jim bo tovariš Bavčar. Naj jim sveti srečna zvezda do konca dni!

Umetniški del dneva je odpadel, saj so bile barve predrage in ni bilo čopičev manjkala pa je tudi resnost in zagretost za likovno ustvarjanje.

Na športnem področju smo si - v stilu enakopravnosti med spoloma - zamenjali vloge. Nežnejši spol je bil navdušen nad nogometom.

Amfiteater se je napolnil še drugič. Pred nami so se - ob dobro izbrani glasbi - zvrstile kolekcije deklet v volančkih, spodrecanih krilih, službenih in svečanih kompletih, črtastih in enobarvnih, čipkastih in oprijetih oblekah. V soju žarometov je bil krščen nov rod manekenk. Bili smo presenečeni (prijetno); ženski del občinstva malo zavisten, moški del pa je imel priložnost dobro napasti si oči.

Tako smo nazadnje prišli utrujeni domov, nekateri zelo zadovoljni, drugi malo manj. Vendar vsaka izkušnja, pridobljena tako ali drugače, je vedno nekaj vredna.

Jana - nekoč in nikdar več -
(predsednik namreč)

Revijski prikaz izdelkov tekstilk

Modna revija je za nami in lahko rečemo, da so nam ostali dogodki in problemi že dokaj zameglili podobo te čudovite prireditve.

Pa vendar nam je ostal nepozaben vtis, da smo doživeli nekaj lepega in videli marsikaj novega, zanimivega, nenavadnega in seveda modernega.

Naj v spodbudo dekletom in v veselje fantom na naši šoli predstavimo nekaj modelov, ki so še polepšali telesa naših mladih manekenk.

In nikar ne pozabite:

OBLEKA NAREDI ČLOVEKA!

Poletna obleka, ki pokaže precej telesa. Primerna je za dopust ob morju in seveda prav pride ob vročih dneh. Tkanina je tanka in v živih barvah.

Hlače z elastiko ali elastičnim pasom, so letos zelo priljubljene med mladimi dekleti. Po navadi so zelo široke - v mornarskem stilu, včasih pa tudi ozke. Zraven sodi kratka jakna s poudarjenimi rameni ter tako imenovanimi našitki na ramenih in rokavih.

Model predstavlja tesno oprijeto majico ter kot kontrast široko krilo z razkošnimi volani. Krilo je mini, majica pa je malo daljša.

Volančki, volančki in zopet volančki. Vse polno jih je letos. Prav prikupno se podajo mladim dekletom. Zraven takega krilca se poda še dolga jakna, po navadi v umerjenih barvah.

Vaše mnenje o reviji ?

GLEDALCI

- Primož 3.NMT: Manekenke še kar, oziroma bile so res dobre ali pa še boljše. Ostalo, razen glasbe, je bilo super. Čiže ga je res "sral".
- Tomaž Vidmar 1.NMT: Modna revija? Prav zares se jo je splečalo ogledati. Po predgovoru pesimističnega ravnatelja sem že mislil, da ne bo tako lepo. Vendar vse je bilo drugače, ko so se prikazale mlade manekenke. Vse mi je bilo zelo všeč; tako manekenke, kot izvorni kroji oblek.
- ing. Aleksander Ščuka: Za prvokrat je bilo prav dobro, tudi manekenke so bile dobre. Edino muzika - tipo, kot da bi imel dve levi roki. Na koncu sem pričakoval kolekcijo kopalk, vendar ste me razočarale. Manjkala je tudi kakšna poročna obleka.
- Tina in Snežka 3.NMT: Revija je bila super - modeli enkratni; škoda, da jih ne bo mogoče dobiti v trgovini.
- Dejan Konec in Elvis Čibej 4.GR.: Glede na pričakovanja je modna revija izpadla zelo dobro. Dekleta so se potrudila, vendar bi se morale nekatere naučiti osnovnih korakov hoje. Artikli so v vrhu svetovne mode, vendar jih dekleta premalokrat oblečejo (za posebne priložnosti).
- Damjan 3.NMT: Super, enkratno.
- Jasna 3.NMT: Nekatere manekenke so imele tremo. Modeli so bili luštni. Glasbena izvedba pa ne najboljša.
- Primož Praček 1.NMT: Full dobro.
- Irena Menard 3.b: Modna revija je izredno uspela, čeprav smo se bali, da bodo naši gledalci preveč zahtevni. Manekenke so se odlično odrezale. Modeli na njih pa so bili kakor ustvarjeni zanje.
- tov. Dora Cigoj: Revija je bila enkratna, tako modeli kot tudi živahen nastop manekenk, ki so se vrtele v ritmu glasbe. Modna revija je res uspela in tudi bila bistvo dneva mladosti.
- Miran 3.NMT: Modna revija bi morala postati tradicionalna prireditelj.
- Jožica Ferjančič 3.b: Modna revija mi je bila zelo všeč, najbolj pa mi je ugajala športna kolekcija, zaradi barve in modelov. Dekleta so se zelo potrudila.

DELOVNI TEAM (zakulisje)

Karmen Skomina 3.b: Razred namenjen strokovnim predmetom je bil poln ne-
strpnih manekenk. V pričakovanju nastopa si slišal le:
"Kje so moje nogavice, kje so čevlji, frizura, frizura, a
sem v redu" A volje niso izgubile. Uspelo nam je poka-
zati naš trud, saj nas je vodila neka sila - želja, pokazati
to, kar smo se v slabih treh letih naučile.

Nives Cotič 3.b: Modna revija je uspela zelo dobro. V to predstavo smo
vložile veliko dela (celoletnega). Zanimivo je bilo tudi
zakulisje, kjer se je marsikaj dogajalo. Tam smo imeli
veliko dela.

MANEKENKE

Petra Pajntar 3.b: Prvič sem nastopala pred občinstvom in zato sem v
začetku imela malo treme, vendar sem se kmalu vživela. Ob
ritmu glasbe mi je bilo veliko lažje. Zame je bilo to enkrat
no doživetje in zelo sem se zabavala.

Nives Boštjančič 3.c: Kot manekenka sem imela veliko treme, ki se mi je
gotovo poznala na obrazu. Vzdušje med gledalci mi je poma-
galo, da mi je trema popustila in na koncu sem se počutila
kot prava manekenka.

Branka Mauri 3.c: V začetku je bilo malo težko, vendar, ko sem videla osta-
dekleta, kako korajžno stopajo, sem tudi sama zbrala toliko
poguma, da sem šla za njimi.

Mateja Zorn 3.b: Kot manekenka mislim, da je revija uspela. Vsaka od nas
je vložila veliko truda. Zato mislim, da si vse manekenke
kot tudi tiste v zakulisju zaslužimo pohvalo.

Alenka Skok 3.c: Kakšni so bili moji občutki pred nastopom za modno revijo?
Seveda sem imela malo treme, saj nisem prava manekenka, ki
ve, kako usmeriti poglede občinstva in prikriti svoje na-
pake. Vendar pa mislim, da smo to predstavo dobro in lepo
izpeljali do konca. Niti pomisliti ne smem, koliko je bilo
vloženega dela. Poleg tega pa še pouk in spraševanje. No,
vendar je že vse za nami, zato lahko le še povem, da sem
zelo vesela, saj vem, da smo vsi uspeli, tako kot smo si
želeli.

MENTOR

tov. Helena Kragelj: Za modno revijo smo se morali krepko potruditi,
zato smo delali tudi kakšno uro po pouku. Potrebovali smo
veliko dobre volje in zamisli glede barv in krojev oblek.
Velika zahvala velja Tekstini, ki nam je podarila največ
materiala. S pripravo modne revije smo začeli že ob za-
četku šolskega leta in smo čez vse leto delali. Imeli pa
smo veliko težav s pomožnimi materiali in dodatki. Mislim
pa, da je revija vseeno uspela.

Mirno in hladno teče Vipava proti soncu

Reka Vipava, maja - Kraški izviri so precej narasli: Jama, Pod farovžem, Pod skalo, za Taborom, Lipica; kot jih imenujejo domačini. Drug za drugim se izlivajo v reko Vipavo, ki ob takih deževjih, kot jih spremljamo sedaj, zelo rada naraste in poplavlja.

Tistih časov, ko je bila Vipava še kristalno čista in polna raznovrstnih rečnih rib, se domačini radi spominjajo. Kaj pa sedaj? Nekateri izviri, npr. izvir Pod sklalo, je že precej umazan. Vanj odteka gospodinjske odplake, ki so čudovito okolje za različne alge, ki odvezemajo prostor za življenje ostalim rastlinam.

Mirno teče Vipava dalje; prečka glavno cesto in zapusti vrvež hiš, svobodno teče mimo polj in travnikov. Ob mostu brez potrebe stoji opozorilna tabla REKA VIPAVA, saj te nanjo opozori nagnusen smrad.

Hodim po blatni poti in si ogledujem okolico. Vipava je narasla. Odplake in umetno cvetje je odložila na bregova. Strašno zaudarja. Najprej pomislim, da smrad povzroča gnoj, nemarno zapuščen na sosednji njivi. Toda, ko stopim bližje k polju, ugotovim, da je smrad gnoja neprimerno bolj dišeč, kot je smrad odplak. Leska, javor, črn trn, bezeg, vrba in akacija zakrivajo betonsko cev, ki prinaša bele odplake iz sosednje Mlekarnе. Voda je tu in nekaj metrov naprej čisto bela. Ob levem bregu, kjer se te odplake zaustavljajo, je rastlinje porjavelo. Odmira, saj v takem okolju fotosinteza ni možna. Malce naprej od vrta, kjer raste povrtnina, je lepo majhno smetišče. Prav ob solati je star zarjavel avto, del kolesa, štedilnik, bojler in podobna navlaka.

Vsedem se na klopco in se oddiham v gnijočem okolju. Voda je pretežno temnosiva, malce v levo je bela, v desno pa rjava. Tu pritekajo v reko gospodinjske odplake in kanalizacija: Fredi sok - za zdrave zobe, steklenice od Coca-Cole, polivinilaste vrečke. Smrad tu je tako neznosen, da najprej pomislim na bakterije, ki se širijo tu. Tu, prav zdraven krompirja. Mi seveda poljščin ne jemo le tedaj, ko jedrska elektrarna izgubi nekaj radioaktivnih elementov; le takrat je namreč vse zastrupljeno.

Z optimizmom se odpravim dalje. Grmičevje se počasi redči. Tudi melioracija je opravila svoje. Uredili so strugo, jo zabetonirali, in da so to lahko naredili, so seveda vse rastlinje odstranili. Voda je tu bolj čista. Celo ribiče zagledam, ki optimistično lovijo ribe. Toda vedra so prazna.

Hladno teče Vipava dalje. Žalostno se vijuga med betonskimi bregovi proti Trstu. Morda je pa tam več sonca?

Ali so invalidi resnično člani naše humane družbe ali so le zaku-lisna periferija ?

Na Vojkovi ulici št. 30 v Vipavi stoji veliko poslopje; pri vhodu visi napis: "Zavod za usposabljanje invalidnih otrok Janko Premrl-Vojko".

Stara, navzven skorajda razpadajoča zgradba, podobna togi vojašnici ...

Žalosten zunanji videz zavoda izboljša pogled na njegovo notranjost. Stene krasi veliko raznobarnih in pisanih slik, semenk in makramejev, ki so popestreni z zelenjem. Celotna podoba notranjosti ustvarja neko domačo atmosfero in toplino.

Na dvorišču ležijo veliki kupi peska in betona, toda za "staro hišo" počasi nastaja "novi zavod" z velikimi bleščečimi okni in prostornimi sobami.

.... Ustanovljen je bil leta 1965 in od takrat je dom otrokom, ki so zaradi možganskih okvar telesno in duševno prizadeti.

Otroci ne morejo obiskovati redne osnovne šole, oziroma osnovne šole s prilagojenim programom.

Samo šolanje zanje ni dovolj, ker zaradi različnih vrst in stopenj prizadetosti potrebujejo še dodatne oblike dela (fizioterapijo, delovno terapijo, logopedijo, specialno nego,)

V zavodu imajo tudi domsko oskrbo, saj otroci prihajajo iz cele Slovenije, pa tudi iz drugih republik.

Njihovo usposabljanje traja 8 do 10 let in uslužbenci zavoda jim v tem času skušajo vsaj delno nadomestiti njihove družine.

Kaj pa življenje izven zavoda?

Stiki s starši so različni

Nekateri otroci hodijo ob koncu tedna domov, drugi za praznike, nekateri le (!) za šolske počitnice. Gojenci zavoda se aktivno vključujejo tudi v širše okolje; poznamo jih po uspešnih in prisrčnih nastopih na različnih prireditvah in srečanjih, po razstavah njihovih del,

Tako lahko sklepajo prijateljstva tudi izven zavoda.

Zelo veseli so vsakega obiska; tudi sama grem včasih k njim, čeprav moram priznati, da so ti obiski zelo redki, a vendar tako prisrčni

Čeprav "drugačni", so del naše družbe, ki jim mora nuditi možnost, pomoč, predvsem pa veliko vzpodbudo in nikakršnega pomilovanja.

Le tako se bodo lahko po svojih sposobnostih vključevali v življenje in delo in le na ta način bo njihovo življenje lepše in bogatejše.

Snežka M. 3.d

Prisega

Pijani osebki iz 4.a so s solzami v očeh priznali, da so se postarali in da se jim je od šole že zmešalo.

Našo ljubo mater šolo so zato prepustili nam v roke.

Ne se bati, kajti za pravico se bomo borili na vse kremplje!

Lojzetovi otroci

Glas vrtnice navdušuje

Nastop okteta "Vrtnica" iz Nove Gorice navdušil občinstvo v Batujah.

V Batujah je bil v vaški cerkvi sv. Ane zelo pomemben kulturni dogodek. Na pobudo prosvetnega društva Batuje in vaškega župnika, ki je odobril uporabo pravkar obnovljene vaške cerkve, je ob velikem navdušenju občinstva nastopil priznan oktet "Vrtnica" iz Nove Gorice. Občinstvo, ki je do zadnjega kottička napolnilo vaško cerkev, je doživelo še eno plodno nedeljsko popoldne. Ob orgelski spremljavi virtuoziinke Terezike Paljk so "Goriški Fantje" naprej zapeli 10 božičnih pesmi. Izvedba teh pesmi je bila na dokaj visoki ravni, vendar so glas fantov nekoliko zakrile orgle, ki so bile po mnenju nekaterih izvedencev preglasne.

Pravi zaklad svojega znanja pa so fantje pokazali v drugem delu koncerta, ko so v vokalni izvedbi zapeli nekaj narodnih. Po vsaki pesmi je občinstvo obdarilo oktet z bujnim aplavzom, ob zaključku pa jih je s ploskanjem priklicalo spet na prizorišče ter zahtevalo še eno pesem. Fantje pa so za konec prihranili najboljšo oziroma ljudstvu najljubšo skladbo "ŽABE" Vinka Vodopivca, ki počasi postaja primorska himna. S to pesemijo so vrtnični fantje resnično posegli v dušo še tako nemuzikaličnega poslušalca.

Ta koncert je bil po dolgem času torej prava osvežitev za skrite talente in oboževalce dobre zborovske glasbe v Batujah. Povedati moramo, da je ves izkupiček tega koncerta šel v dobrodelne namene, kar je vsekakor tudi kulturno in humanitarno dejanje mladih goriških slavčkov.

Jimmy

Italija ...

... staroversko središče Vatikan ... večni štrajki ... pogosta menjava vlade ...

... sredozemska dežela ... vroča sicilijanska kri ... oljke ... vino ...

Italija, pravljična dežela, polna kulturno zgodovinsko bogatih krajev, skozi katere so vse leto usmerjene trume religiozних turistov.

Midva sva se pa namenila v Rim, na mirovno srečanje.

Že na carini je opazna razlika med našo in italijansko deželjo. Na naši strani meje te carinik ob pregledovanju potnih listov sprašuje vse mogoče. Na italijanski meji se cariniku ne zdi dovolj pomembno, da bi vstal iz udobnega stola, ampak ti mlahavo zamahne z roko.

Vozili smo se poln dan (24 ur) in to še kar udobno.

Važna je družba, pa gre!

Nastanili smo se v Ostji, obmorskem mestecu, ki je eno uro vožnje oddaljeno od Rima.

Popotnika oziroma turista na poti opominjata relativno blagostanje in razvitanost države na način, ki je rušilno uničevalen predvsem za denarnico. S povprečnim jugoslovanskim standardom se lahko izogneš hujšim denarnim pretresom, če kar dobro premisliš, ali boš na dan spil dve kavi ali pojedel sendvič. Del krivde za jugoslovansko denarno mizerijo pa gre prav gotovo na račun zveznih predpisov o deviznem prenosu čez mejo.

Skratka, tanka denarnica nam je zmanjševala samozavest.

Cene si lahko prikrojiš le na stojnicah, pa še tam moraš biti presneto previden, da ne popustiš prezgodaj.

Z denarjem ali brez, vseeno smo uživali v lepotah mesta na sedmih gričih.

Rim ... večno mesto ...

Rim ostaja večni le zaradi svoje preteklosti. Poln je enkratnih in nepozabnih zanimivosti. Videla pa sva le majhen delček mozaika, ki sestavlja to večno mesto.

Rimljani imajo nenavadno navado na Silvestrov večer. To noč ni varno hoditi mimo hiš ali blokov, kajti skozi okno zmečejo svoje nerabne stvari, kot so stare metle ali lonci. Žal nisva dočakala, da bi skozi okno priletela tudi televizija ali radio.

Rim je tudi mesto legend.

Verjetno je najbolj znana legenda o tem, kako je nastalo ime Rim. Volkulja je vzgajala dva brata - Romula in Remula. Oba sta hotela mesto poimenovati po sebi, zato sta se sprla in Romul je ubil Remula. Tako se po Romulu to mesto imenuje Roma oziroma Rim v našem jeziku.

Zanimiva legenda je tudi v zvezi z Vodnjakom želja. S hrbtom se moraš obrniti proti njemu in z desno roko vržeš kovanec čez levo ramo v vodnjak. Hkrati pa si zaželiš željo, ki se ti bo v prihodnjem letu gotovo izpolnila. Če vržeš kovanec v tuji valuti, je seveda izpolnitev želje bolj verjetna, kot če vržeš dinarski kovanec. Vsebina želje pa ni za javnost.

Vsi, ki so zaljubljeni, v Rimu najprej poiščejo Španske stopnice. To je dvojce stopnic, ki se na vrhu združijo. Fant in dekle gresta vsak po svojih do vrha in tam se zopet srečata. Fant takrat zgreši veliko neumnost, kajti urojeno jimaje, da se poročita. Za bolj romantično vzdušje pa poskrbijo rože, ki so nasajene ob teh stopnicah.

Rim je tudi mesto mladih.

Ob lepih dnevih norijo fantje z motorji in dekleta s kratkimi in še krajšimi krilci jih občudujejo.

Letošnji April je bil v znamenju velikih koncertov; ker pa smo ajdovski srednješolci "kulturni" ljudje, nismo zamudili priložnosti, ki nam jo je prihod Zahoda ponudil v ljubljanski hali Tivoli in kaj se je tam dogajalo?

Lisičja Samantha Fox v Ljubljani -preizkus potrpežljivosti

V četrtek, 14. aprila '88, je bil v ljubljanski hali Tivoli koncert Samanthe Fox, udarne angleške pop pevke. V hali se je zbralo okrog 3000 poslušalcev vseh starosti. Samantha je imela pred tem pri nas že dva koncerta - v Beogradu in Zagrebu.

Ni treba razlagati, kajti že ob prvem pogledu nanjo si lahko ustvariš mnenje o najpopularnejši pop zvezdi v vročih poletnih mesecih, ki se popolnoma skladajo s temperaturo, ki jo povzroči, ko se pojavi. Usnjena jakna; mini oblekica, segajoča do začetka stegen in nesramežljiva zadnja plat, ki se je le najosnovneje zavarovala pred prodirnimi pogledi gledalcev v prvih vrstah, in rdeče barvani lasje so jo pripeljali na oder ob 22.23. Koncert se je namreč začel ob 20. uri. Sicer sta našo razburjenost poskušali potešiti skupini Tutti frutti in Želva, ki pa sta po nehvaležni nalogi hitro izginili z odra. Kmalu za tem so odnesli še bobne, klaviature in ostale glasbene pripomočke in na odru pustili le zvočnik (sprašujem se, zakaj niso odnesli še tega) in tako dali prisotnim vedeti, da bo Samantha pela na matrico. Tudi to bi še prenesli, a kaj, ko Samanthe ni bilo od nikoder. Zataknilo se je namreč na poti iz hotela. Beli mercedes je po enournem čakanju vseeno pripeljal pred halo Tivoli. Opravičilo je bilo sprejemljivo. Samantha je imela med tem časom zaseben koncert v eni izmed ljubljanskih diskotek. Biznis je biznis, kaj hočemo. Mi pa smo bili primorani med čakanjem pozabavati se kar s slovensko Samantho, ki prav v ničemer ne zaostaja za tisto pravo. Mogoče pa sem krivična, saj je Samanthi v bori sekundi uspelo postaviti občinstvo na noge. Nima kaj reči - Nothing 's gonna stop me now je vžgala. Koncert pa je zaslovel tudi po nenavadni dolžini. Čistega petja (ali predvajanja, kakor hočete) je bilo celih 24 minut, po zvočniku pa nam je znala povedati le to, da smo jo naredili vročo in si je zato, revica, morala sleči skoraj vse, kar je imela na sebi. Moški gledalci pa so bili razočarani in so rekli, da poglobitnega vseeno ni vrgla ven.

Misija prihaja

Uspešen nastop skupine The Mission v hali Tivoli 23. aprila 1988. ŠKVO - ropot - se je to pot bolje izkazal.

Pred vhomom v dvorano se je drenjala množica navdušenih mladih ljudi, ki so s svojimi raznovrstnimi imagi popestrili vzdušje. Na koncert je prišel vsak, ki ceni dobro glasbo, sploh pa kvalitetno glasbo, ki jo dandanes vse

bolj izpodrivajo razne "disko skupine" s prsatimi in dolgonogimi lepoticami s povprečnim, če že ne drastično slabim pevskim talentom.

Po uspešnem nastopu predskupine Abb about Eve so prišli fantje v velikem stilu na oder. Molili so. Pravijo, da molijo že od samega začetka. Od takrat ko so bile pogodbe podpisane. Dvorana utihne. Obred se pričinja. Začnejo z glorioznim Kačjim poljubom - Serpent's Kiss. Njihova magična moč dvigne dvorano pokonci. Sledi Like a Hurricane / Garden Of Delight, Stan With Me, WasteLand

Njihova temna očala in črna skrivnost pripomorejo k popolnemu triumfiranju. Cela predstava je izzvenela kot nekakšen mističen obred z boginjo v ozadju, ki je kakor v sanjah opozarjala na svoje "bitje". Misija je omamila vsakogar, ki je prisostvoval milostljivemu odraščanju. Vse njene molitve so bile uslišane.

"The faith has been kept and the first chapter has now been written. For us all. All our prayers have now been answered."

Evok - p...

SM

U. solo hoodim

Beh
p...
Rela

tisto
Dik...

Stan

sem

has 10

imp...

keji priately rejan

Čvek print

Stanku B. je Mara B. pobrala težko pričakovani aplavz.

A.G. meni, da je Egipt na Bližnjem Vzhodu.

Ples je bil kot vedno - prislunhimo tišini in plešimo z metlo. Lahko vam je žal, ker ste zamudili žur leta!

Podarjenemu konju nikar ne glej v zobe!
DOSP 88

Na naši šoli se je pojavil nenadkriljivo navdušen razred za likovno (po)ustvarjanje. Tako rad ima umetnostno vzgojo, da vsakokrat naravnost zahteva podaljšane ure. Neverjetno kako pristna in globoka je njihova želja po novem umetniškem znanju! Edina nevarnost pa je, da utegne zmanjkati zahodnoevropskih slogov do konca leta.

Baje naj bi nekatere osebe iz 1.D zaželele hrabrim NMDjavecem, prav tako iz 1.D, ki so 7. maja branili čast naše šole, naj kar ostanejo tam, kamor so šli.

Po dolgoletni prevladi nežnejšega spola je mladina končno dobila (dvojno!) moško vodstvo.

Menim, da na Zahodu ni nič norega.

Novopečeni vozniki iz vrst dijakov SGNS se bojijo z avtomobili na cesto, ker se bojijo, da se bo vanje zaletela Alenka G.

Goriški družboslovci so šli na kulturni dan v Ljubljano in si ogledali Kitajsko razstavo in film Zadnji kitajski cesar. V kratek in zanimiv program so se lahko celovito vživel. Lačni tudi niso bili, čeprav niso ničesar špricali.

Lepšo polovico 1.D je zajel strah pred ..., ne, ne pred AIDSOM, ampak pred poletjem. Ugotavljajo-(mo), da bo nemudoma treba začeti z dietno prehrano.

Od 36. delegatov sta kandidata za predsednika MO na naši šoli dobila skupaj 42 glasov.

Znan S.V. (zvani: "TJEŠKU, TJEŠKU..") se vedno globlje uspe spušča v politične sfere. Pazi, pazi: Politika je (taprava "kurba").

Po predstavi 8. februarja se je eden izmed razredov skoraj zjokal, pa ne zato, ker je bila obletnica Prešernove smrti.

Ne verjamem, da je fevdalizem preživel družbeni red, še v NEBESIH so nekateri privilegirani.

Pripadnica 1.D je pri matematiki svoje odkritje enačbe premice enačila s Kolumbovim odkritjem Amerike.

Dobri stari Galileo: Človek mora meriti tisto, kar je merljivo in narediti merljivo tisto, kar je nemerljivo. Če zasučemo malce drugače: Človek mora iz nemožnega narediti mogoče. Podrejeni osebki iz 1.D so v tej znanosti že zavidljivo napredovali: njihovi ateki pa mamice imajo rojstne dneve najmanj trikrat na leto, poleg tega pa se vsaj petkrat v letu udeležijo pogreba svojih stricev in tet, kajti dedki in babice so že nekajkrat umrli.

Zaključni izpit po domače

- Kej, kej nej si misl'm od mature? Jest? Nč.
- Uničevanje živcev.
- Temeljni preizkus znanja, da ste res zreli. Posebno doživetje.
- O, kej si če člov'k misl't. Maturo im'mo!
- Tolk sem ostala brez besed. N'č ne misl'm.
- "Pizdarija"....
- Hm, hm. Ja..?...
- Ne paše v usmerjeno šolo. Je del STARE gimnazije. Se mi zdi malo ... no ja ... pesti ...
- Super je, dej !
- Bolš, da je ne bi b'lo ...
- Hiki ... škifo
- Ja, ja. Tu je duobru! Kar tu prašavi. Ma kej če si odličen, ti jo nej treba delat? Ja: pole bomo odlični u 4. letniki ...
- A? Ma dej, hodi u "kurac"!

Svoja mnenja so izrazili nekateri pripadniki 2. letnika NMD pri uri telesne vzgoje, maja 1988. Kaj pa si bodo mislili maja 1990...?

Nekateri si izposojajo za vedno

Že od nekdanj so bile garderobe na naši šoli problem številka ena. Vedno se je o njih razpravljalo po razredih in na šolski skupnosti. Vsak se je po svoje trudil, da bi imeli garderobe take, da bi bile res vredne svojega imena. Vendar dijakov je na šoli "veliko" in zato je tudi veliko kultur, značajev in dejanj. Doživeli smo celo to, da so fantom ukinili garderobo in jim jo postavili na hodnik. To so sicer storili iz opravičljivih vzrokov, ker je bilo v zaklonišču storjene res veliko škode, vendar ne po zaslugi vseh. Toda na enaki poti smo tudi dekleta. Tudi nam že preti ukinitvev garderobe, če tej lahko tako rečem. Nič nimam proti temu, da je garderoba v zaklonišču, čeprav bi bilo boljše, da ne bi bila. Tu je v zimskem času grozen mraz in poleg tega te vsako jutro pozdravijo miši, ki so že popolnoma navajene na ljudi, tako da se ti njih bolj bojiš kot pa one tebe. Toda tudi to človek mirno požre in ne reče nič, vse dokler dobi na "klinu", na katerega je obesil svoje stvari, vse, kar je pač njegovega. Velikokrat se zgodi, da ti zmanjka vrečka, ker je bila malo boljša - cela, ali pa, da se je nekdo spodobil tvoje copate (nesreča - tako številko imaš kot ona) oziroma trenerko. Človek bi pričakoval, da so dekleta drugačna od fantov in da ne kradejo. Verjamem, da so bedži na jakni mamljivi, posebno če so še taki, da se jih "pri nas" ne dobi, toda nekaj vesti bi pa le morale imeti!

Kako boste reagirale takrat, ko vas bo lastnik tistih copatov ali vrečke ali pa bedžev, ki tako radi izginjajo v grabežljive roke nekaterih deklet, enkrat ustavil na hodniku ali na cesti ali pa v discu in vas prosil, če mu jih vrnete???

Ali pa, kako bi se počutile, če bi vam kdo to naredil in zraven pobral še ka prilično vsoto denarja ???

Ste se že kdaj to same vprašale?!

Najbrž nekaterim to niti na misel ne pride in se raje delate velike frikinje pred klapo, ko jim na veliko razlagate kako, kdaj in kaj ste "spizdile" tist ali pa oni osebi.

Dokler se bodo sprehajale take osebe po šoli, bo pa človek že raje poslušal učiteljevo godrnjanje, da se mora preobuti, kot pa da bo ob čevlje ali superge ...

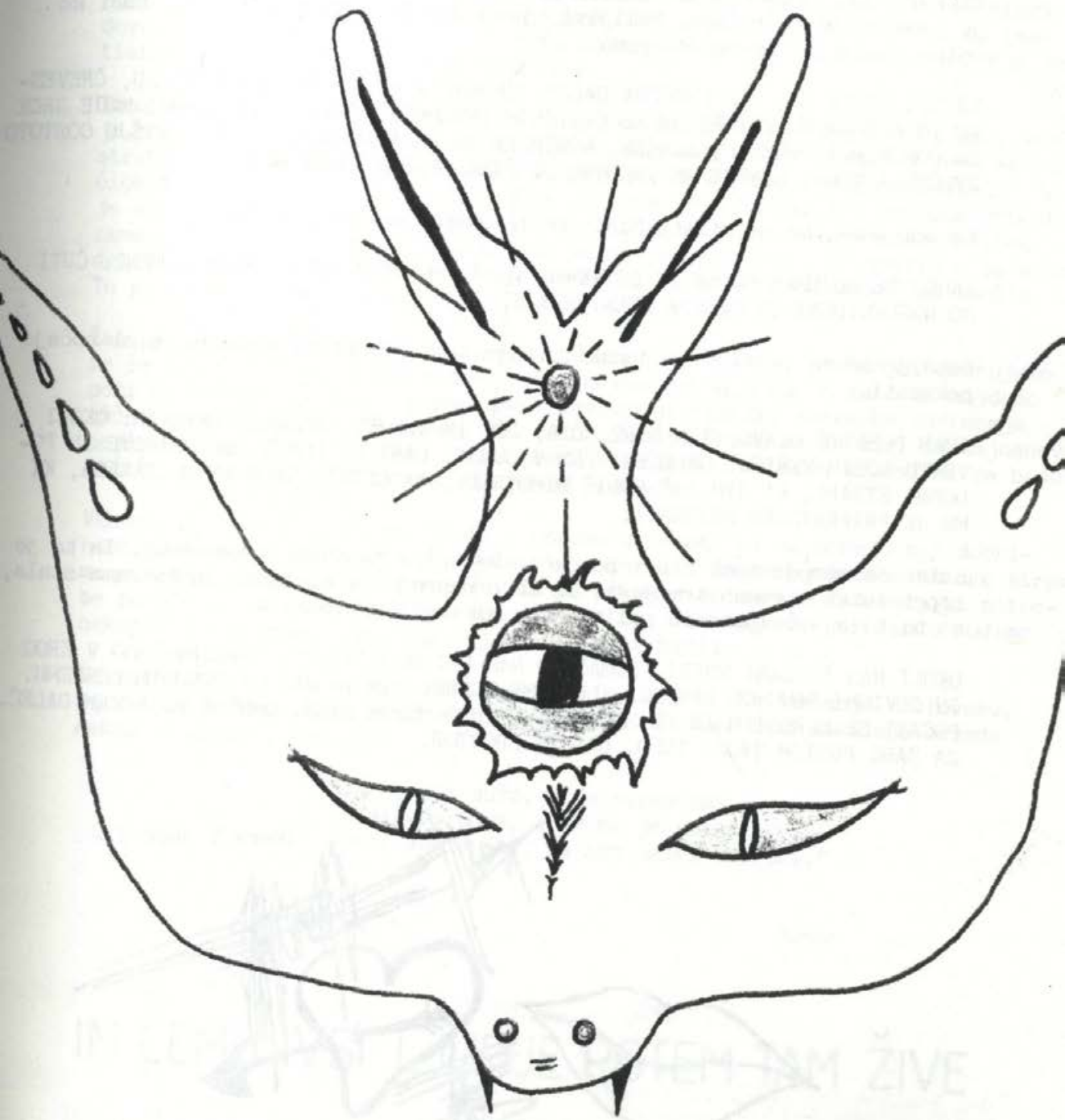
Naša garderoba, taka kot je, je primerna samo za tako šolo, kjer so pošteni in kulturni ljudje. Če bi hoteli imeti enkrat za vselej mir s tem, bi morali garderobo opremiti tako, da bi imela dva ali pa trije učenci skupno omarico s ključem. Edino tako bi človek lahko zaupal ljudem, ki ga obdajajo.

Da pa o čistoči garderobe in kulturi nekaterih učenk sploh ne govorim.

Doma imate kurnik verjetno lepši od naše garderobe!

BIG BROTHER

IS

WATCHING YOU

Biti mlad

Tišina bobni obtožujoče. Počutim se majhna in nemočna. Hudobni obrazi rinejo vame in se mi režijo. Vsiljivi ljudje me ne pustijo pri miru, tudi ko spim. Zbujam se in me je groza.

VSTOPA SKOZI KOŽO IN PRODIRA DALJE. SPREHAJA SE PO MOJEM KRVOŽILJU, ČREVESJU IN MOŽGANIH. PRIDRŽUJE SE CELIČNIM TVORBAM. RITEM SI JE IZBRAL MOJE SRCE ZA DOMOVANJE. PLEŠEM, SKAČEM, NORIM IN SE RAZSTAVLJAM. ŽIVIM Z VIŠJO GOSTOTO ZVOČNEGA TOKA, SPREJEMAM VALOVNO DOLŽINO GLASBE ZA SVOJO.

Ko sem sama, me je strah. Misli me nadlegujejo, zato jočem.

LAHKO TE OBJEMAM IN SE TE DOTIKAM. TAKO VERJAMEM, DA SI RES OB MENI. ČUTI SO NAELEKTRENI IN ČUSTVA PREKIPEVAJO.

Gnusijo se mi pravljичni junaki. Vidim samo en obraz, drugega pa mi nočejo pokazati.

IMAM POBRITO GLAVO. SEM BREZ NOSA, OČI IN UHLJEV. RADA SE ŠMINKAM. OKOLI VRATU NOSIM VERIGO. OBLEČENA SEM V CUNJE, KARTON, PLASTIČNE TRAKOVE IN PODOBNE STVARI, KI JIH PAČ DOBIŠ MIMOGREDE, NA CESTI. RADA IMAM VSAKEGA, KI ME JE PRIPRAVLJEN PRIZNATI.

Lutke ne morejo same stati pokonci. Vedno je za njimi nekdo drug. In ta je zopet lutka v rokah tretjega. In tako naprej. Če bi lahko lutka sama stala, ne bi bila več lutka in politika ne bi imela več smisla.

OKOLI NAS SO SAMI MRTVI. POMAGAJO NAM PRI MEDITACIJI. POVEZANI SMO V KROG IN ODVISNI DRUG OD DRUGEGA. LEVI MI PONUDI DIM IN JAZ GA PONUDIM DESNEMU. POČASI SE SPROSTIM IN SE SPUSTIM V MIRNO MORJE SANJ. ODNESE ME NEKAM DALEČ. ZA SABO PUSTIM SVOJE TELO, ČAS IN PROSTOR.

Irena Vrabc 3.D

ISKANJE SREČE

V Evropi in sploh v zahodnem svetu se je uveljavil porabniški vzorec pojmovanja sreče, ki mu je glavno nekaj imeti, ne pa nekaj biti. Po tej miselnosti je sreča skupek dobrin in užitkov. Več imaš, bolj si srečen. Ko imaš dovolj, si srečen. Toda kje je tista točka, ko ničesar več ne rabiš? Kje je tisti dovolj? Človek je nenasitna zver.

Temu verjetno botruje podzavestno prepričanje, da nekaj velja le tisto, kar je mogoče videti, otipati, meriti. Srečo smo začeli istovetiti z imetjem. V strahu za svoje imetje, z nenehno bojaznijo, da ga bodo drugi prehiteli, se človek zapira vase, postaja nesrečen in osamljen. Za razliko od osamljenosti je srečanje višek sreče. Človek takrat izgubi strašni, neprijetni občutek, zamenja ga drug občutek, občutek, da si nekemu potreben. Pripravljen si celo deliti srečo z drugim. S tem svoje sreče ne razpolavljaš, ampak jo množiš. To pa še spominja na darovanje. Iz tega izvira prava sreča.

Žal pa je danes ob vsesplošni krizi družba tudi v krizi srečanja. Srečujemo se le kot tujci, ostajamo hladni. Ne odpremo svoja srca in zato ne najdemo poti do srca sočloveka. Spoznavamo se preko statistik, zakonske partnerje iščemo preko oglasov. Ne znamo več biti srečni. Kriza pa se širi iz najosnovnejše celice, družine. Kmalu bodo postale družine, katerih starši se ne bodo ločili po nekaj letih zakona, že prava redkost.

Vzhodnjaki pravijo, da smo kruti v odnosu do vseh, ki ne morejo nič doprinesiti k imetju. To so otroci, bolni in ostareli. Že nekajmesečne otroke strpamo v vrtce, ostarele pa v domove. Tu pa nikakor ne morejo zadovoljiti potrebe po sreči. Je denar, ki ga namenjamo za to, res največ, kar lahko nudimo nekemu, ki ga imamo, oziroma naj ga bi imeli radi?

Še vedno je čas, da se od imeti preusmerimo k biti, od denarja k človeku, da v njem iščemo in najdemo svojo srečo. To pot nam lepo nakažejo besede nekega ruskega pisatelja:

"Iskal sem dušo, a je nisem našel.
Iskal sem Boga, a se mi je umaknil.
Iskal sem brata, pa sem našel vse tri."

Simon

IN ČEMU VSI LJUDJE POTEM TAM ŽIVE

Težko mi je, ko sem s tabo. Ko mi skušaš prati možgane in me učiti tisto, kar sem jaz tebe naučil. Ko mi govoriš skozi tvoja grda usta, kakor da bi s trdimi pristi igral po mehkih strunah na kitari. In nekaj bi jih seveda tudi potrgal.

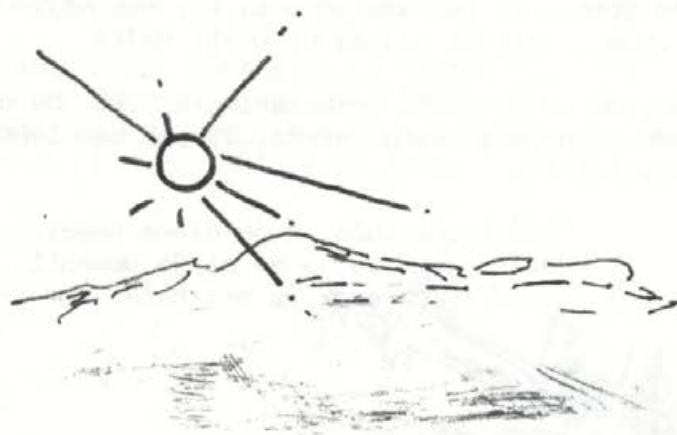
Kdo te je ustavil, kdo projektiral? Zakaj sploh živiš tu med nami, ko pa veš, da smo vsi drugačni in boljši od tebe. Pri največjih norcih se kdaj

pokaže iskrica upanja, pri tebi pa ne.

Živiš v sanjskem svetu, imaš neke svoje utvare o svetu, sebe povzdiguješ v vrh in sploh ne vidiš, da te vsi po vrsti zasmehujemo. "Fant, še veliko se moraš naučiti."

Nekje v globinah tega sveta so skrite vse skrivnosti življenja. Vsak jih mora najti sam. In četudi je pot še tako težka, je treba vztrajati in živeti. Živeti le zato, da bi spoznali Skrivnost. Koliko ljudi jo je iskalo, nekateri so bili že prav blizu, pa jim je zmanjkalo moči za skok čez jarek. Pa vendar, pot navkreber je vseeno za vse privlačna. Vsakdo si želi priti na vrh. Na vrh te globine. Vse polno je črepinj. In trupla ležijo naokoli, trupla tistih, ki so omagali skoraj na začetku poti. In mrzel veter zavija krog ušes in ivje se usipa z dreves. In mrači se že. Vsake toliko časa je kažipot. Na njem pa piše: "ŠE MALO". Ali misli, da je še malo poti do konca, ali pa, da mi je še malo hrane v nahrbtniku ostalo. V ozadju pa se vidi že nekakšno luč, nek sijaj. Jok, to je fatamorgana. In ko človek še poln moči gazi po snegu, kmalu naleti na celo kolono ljudi, ki počasi stopajo naprej. "K polnočnici gredo." Sigurno. Vsi prezeblji in utrujeni so že zdavnaj pozabili, kaj so iskali, po kaj so prišli. Prehitimo jih. Malo naprej vidimo še slabše prizore. Nikjer ni nikogar, ki bi se vračal z nasmeškom na ustnicah in nam povedal Skrivnost. Nikogar ni. In čemu še potem vsi popotniki tu živijo? Zakaj še napenjajo svoje sile in skušajo priti dalje. To je Skrivnost, skrivnost življenja. Iti naprej, spoznati novo, čeprav vemô, da nazaj ni vrnitve.

Matjaž

ŽIVIŠ MATJAZ POTEM TAM ŽIVE

PRISLUHNI

Premamil me je cvet s svojo dišečo opojnostjo. Večna in skrbna mati mi je ponudila nov začetek. Zbudila me je toplota barv njenega naročja. Nasmehnila sem se, saj sem bila pripravljena na darovanje.

Pred svojega gosta postavim posodo, polno življenja. Nočem ga pustiti oditi praznik rok. Ko pije iz čaše moje bistvo, gledam v tla in trepetam. Bojim se, da mu ne bo všeč napoj mojega veselja, svetlih pogledov in bitja mojega srca. Klečim pred njim in ga prosim, naj ne štedi.

Ostala mi je posoda s trohnico življenja. Njegove stopinje je že zakril prah. Ostalo je le moje hrepenenje. Tako ga lahko ljubim in se mu neskončno dolgo predajam. Zbrisala sem se v veter. Ne vidi me več, lahko me pa čuti, saj je izpil moje vse.

Postal je len in zaspan. Vseeno mu je, kaj se godi okoli njega. Ima le mojo ljubezen, da lahko hodi po njej in jo tepta.

Premagal ga je spanec. Podal se bo na dolgo potovanje po temi in hladu, da se bo naučil ceniti in ljubiti.

Nekoč bo tudi on pripravljen na darovanje.

Irena Vrabc 3.NMT

SPIS „total brez veze“

Sem zato, ker sem, ampak jaz nisem nič kriv. In ker nisem nič kriv, sem še kar dobro. Življenje teče. Na trenutke hitreje, enkrat počasneje, ampak še vedno sem kar dobro. Trenutno sem sam, oziroma s starši, ampak to se šteje, kot da sem sam. Na srečo. Če nisi sam in imaš poleg sebe kakšno prikolicco, adijo klapa, če jim prikolicca ni všeč. Potem si pred odločitvijo: klapa ali prikolicca. In spet je zmagala klapa. Še dobro, saj drugače bi moral oropati banko za vse tiste pijače in podobne bedarije. Torej sem občasno tudi sam.

Sem vedno in povsod. Če me tu ni, sem tam. Ampak še vedno sam. Toda ne na pravem kraju. In če me ni ne na pravem ne na nepravem kraju, še vedno sem. Tudi če je okrog mene tema, da ne vidim 20 cm pred sabo. Saj drugi ne vejo, kje sem, ampak jaz vem, za druge me pa nič ne briga.

Se pa tudi zgodi, da ne vem niti kje sem, niti kdaj sem ... Ampak k temu pripomore bolj sovražnik kot prijatelj. Ko se z njim pobliže srečam, sem dobre volje ali pa še bolj dobre volje. S kom sem, me čisto nič ne briga, toda ponavadi sem s klapo. Toda na srečo je v klapi nekdo, ki gleda, da jaz ne spoznam preveč tega sovražnika. Ko je prijateljstvo s tem sovražnikom že zadovoljivo, potem je Coca-cola po njegovem naročilu. Po njegovi zaslugi izgine megla, dobra volja pa še vedno ostane. No, ja, to pa sloh ne škodi.

Torej sem dvakrat. Prvič vsak dan, drugič bolj poredko, ampak sem. Nisem jaz kriv, če ima folk tudi rojstne dneve in podobno.

Pipo Franco

SWEET SIXTEEN

"Ko sta se objela v prvem toplém spomladanskem večeru sredi dehteče prebujajoče narave, se poljubila, se predala mamljivim vzdihom in čarobnim besedam, je obema vztrepetala misel komaj brsteče ljubezni - Bo res še kdaj tako lepo, sva za skupaj, bo njegova roka vedno tako čutna, bodo njene oči vedno tako žarele; je prišla tista velika ljubezen, ki bo razpela krila pikapolonici?" Vsak začetek je težak. Najprej je fant izbirčen, ko pa ugotovi, katera punca mu je najbolj všeč in predvsem - katera bi bila vredna njegove pozornosti, jo začne osvajati. Pri tem je lahko potrpežljiv, vztrajen in počasen, lahko je vihrav in neustrašen ali pa je sramežljiv in neroden; odvisno pač od trdnjave, kako hitro se pusti zasesti. V naslednji fazi je fant rojen očarljivec - zna ustvariti romantično vzdušje (npr. pizza ob sveči in vijolicah, nežna glasba, šepetanje), je duhovit, zabaven, radodaren, šopiri in razkazuje se kot petelin, hkrati pa je nežen, ljubeč in pozoren. Na žalost traja to obdobje le malo časa - na vrsto pride plačilo po delu. Dekle se mora fantu popolnoma posvetiti, mu izkazovati vdanost in globoko občudovanje. Normalen fant hitro spreminja razpoloženja - nekaj časa je sladek in prisrčen, že v naslednjem hipu postane nesramen in posestniški. Iz plemenitega ljubimca se spreminja v potencialnega diktatorja - saj otrpne že ob misli, da bi se moral sam komu ukloniti. In kar je še slabše: fant postane skopuški (konkreten dokaz za to je mogoče najti v total - brezveznem spisu). Kako se stvar razpleta, si lahko mislimo. Fantje hočejo biti vedno neodvisni in samostojni, vendar pa ne bodo nikoli nikomur priznali, da so muhasti, domišljavi, nečimrni, radovedni, opravljeni in končno - nekateri so čisto spodobni in krepkosti. (no ja ...) Predvsem pa so spomladi vsi zaljubljeni.

Pepelka

DOBRI STARI ROCK

Povrnimo se daleč nazaj v 60. in 70. leta našega stoletja. Pokukajmo v zakulisije glasbene scene, poskušajmo ugotoviti, kaj se tam dogaja.

Prihaja nov val, prihajajo uporniki svojega časa, udarniki z novo glasbo, ki predstavlja njihovo telo in dušo, z glasbo, ki se prepleta v njihovih žilah, z glasbo, katero ne samo pojejo, ampak z njo tudi živijo. Prihajajo Beatlesi, vroči Roling Stonesi, Pink Floyd, ki so kult sodobne glasbe, Queen, Status Quo, Doorsi itd.

Njihovo ustvarjanje je nekaj novega, je divje upiranje in reševanje problemov z glasbo, je iskreno doživljanje svojega časa. Mladi ljudje jih z veseljem sprejmejo, oklenejo se jih kot rešilne bilke, ki bo ustvarila nov svet, novo podoben njihovega življenja. Hrbet obrnejo romantični in jokavi muziki, množično spreminjajo svoje podobe - prevlada jeans, dolgi lasje, utapljanje v mamilih, izgubljanje v ilizijah rocka.

To so dobri stari časi, časi, v katerih se nekaj dogaja, spreminjanje. So tudi časi nesmiselnega ubijanja mladih ljudi v Vietnamu, časi stavk, glasbenih revolucij — ČASI DOBREGA STAREGA ROCKA.

Beatlesi nekako začenjajo to stran ali bolje poglavje v zgodovinski knjigi glasbe. Dečki iz Liverpoola spremenijo svet v množice histeričnih najstnic ter nezadovoljnih staršev! Njihova glasba je drugačna, zelo blizu je mladim, prodira jim naravnost v srca.

Pridružijo se jim Rolling Stonesi, ki nam pričarajo najbolj nore in črne trenutke rocka. Uspešnice, kot so SATISFACTION, združijo mlade po svetu, dvignejo jih na noge, obenem pa tudi povrzočijo divje izpade, škandale z mamili, aretacije in celo umor leta 1966 v Atlanti. Za razliko od "pridnih" Beatlov, si Rolling Stonesi omislijo "poredni image". Brian Jones ter Mick Jagger tako (nista) ne zamudita nobene priložnosti, ne da bi šokirala ljudi.

Tu so tudi Pink Floydi, BOGOVI ROCKA, skupina, ki z vsakim izidom svojega albuma vzburi duhove ter kritike. Njihov najuspešnejši album THE DARK SIDE OF THE MOON (Temna stran meseca) nam podari himno THE HAPPIEST DAYS OF OUR LIVES (Najsrečnejša leta naših življenj). To je prikazovanje znašanja učiteljev nad učenci, glasi pa se takole: NE POTREBUJEMO IZOBRAZBE / NOČEMO KONTROLE UČENJA / PUSTITE OTROKE NA MIRU / !!! Pink Floydi ustvarjajo na edinstven - hipijevski način, govorijo o paroniji, ki jo povzroča sodobna družba, o prevarah in borbi za obstanek, o osamljenosti.

Motivi erotike in smrti je ena temeljnih značilnosti skupine Doors. Skupino je ustanovil legendarni Jim Morrison, deček, ki je hotel odpreti "vrata", kar mu je s sporočilom v svojih pesmih nesporno tudi uspelo. Skozi svoje pesmi LIGHT MY FIRE, RIDERS ON THE STORM, HELLO I LOVE YOU itd. ostaja kot legenda rocka nepozabljen.

Nepozabljeni ostajajo tudi Jimmy Hendrix, Janis Joplin, Queen, Status Quo

Toda vrnimo se iz burne preteklosti v sedanost. Pripadniki starega rocka so še med nami, veliko jih je in nočejo zapreti vrat, ki jih je pred davnimi leti uspelo odpreti Jimu Morrisonu. Ostajajo zvesti rocku, na žurih in zabavah še odmevajo zvoki starih pesmi in himn. Nekateri se pač nočejo in ne morejo spremeniti; ostajajo uporniki v starem jeansu z dolgimi lasmi. Ko vidiš, da drugi ne razumejo bistva zvokov rocka, se umaknejo k svoji kitari, ki je dovolj prepričljiva in jih popelje nazaj!

Vse se počasi spreminja, ljudje in časi. Toda rock ostaja, včasih drugačen pa vendar isti, udarni, uporniški. Ne moreš namreč uničiti in pozabiti nekaj, kar je postalo ZGODOVINA!

Durda

I Z V I R

Glasilo Srednje gradbene in
 naravoslovne
 šole Venon Pilon Ajdovščina

Številka: 2
Šolsko leto: 1987/1988

Glavni urednik: Irena Vrabec

Uredniški odbor: Andreja Funa
 Laura Žonta
 Alenka Furlan
 Jana Radinja
 Nataša Krečič
 Tamara Rovtar
 Durda Blanuša
 Jurka Bole
 Milka Furlan
 Nataša Petrič
 Alenka Ipavec
 Virineja Devetak
 Gabi Nikolić

Mentorica: Zdenka Blaško

Likovna oprema: Snežka Madić
 Nike Pogačnik

Tipkala: Stanka Hari

Število izvodov: 150

Ajdovščina, junij 1988

